

ΕΝΑ ΜΕΙΓΜΑ ΑΠΟ ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ, ΑΡΧΟΝΤΑ ΤΩΝ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΠΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΕΡΑΣ

ΣΑΝΟΝ
ΜΕΣΕΝΤΖΕΡ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2025

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ Shannon Messenger,
Keeper of the Lost Cities – Lodestar, Aladdin, an imprint of Simon & Schuster
Children's Publishing Division, 2016

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Κατερίνα Λελούδη
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ Μαριολένη Αντύπα
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ρεντουάν Αμζλάν

ISBN 978-618-03-4095-2
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84095
Κ.Ε.Π. 5984 Κ.Π. 19525

© 2016, Shannon Messenger
© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΣΑΝΟΝ ΜΕΣΕΝΤΖΕΡ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ
ΠΟΛΕΩΝ
ΠΟΛΙΚΟΣ
ΑΣΤΕΡΑΣ

Μετάφραση: Ειρήνη Παϊδούση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Στους Κέιτι και Τζο,
που δίνουν καινούριο νόημα
στο «υπερβάλλω εαυτόν»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΤΟ ΘΕΛΟΥΝ ΑΥΤΟ.

Οι λέξεις στριφογυρνούσαν στο μυαλό της Σόφι καθώς ανέβαινε τρέχοντας την ελικοειδή σκάλα και μετρούσε τα βήματά της, προσπαθώντας να μαντέψει ποια πόρτα να διαλέξει.

Η πρώτη που δοκίμασε ήταν κλειδωμένη.

Μια άλλη οδηγούσε στο σκοτάδι.

Η τρίτη τής φανέρωσε έναν διάδρομο λουσμένο στην αλλόκομη λάμψη πυρσών κυανής φωτιάς.

Το πάτωμα σείστηκε όσο έστεκε διστακτική, ενώ από την οροφή ξεχύθηκαν νήματα σκόνης που έκαιγαν τον λαιμό της και δεν την άφηναν να πάρει ανάσα.

Ακολούθησε τις φλόγες.

Διάδρομοι ξετυλίγονταν σαν αλλοπρόσαλλο κουβάρι – ένας λαβύρινθος προσεχτικά σχεδιασμένος για να σε εξαπατήσει. Να σε καταπιεί. Να σε αποκόψει.

Οι αναταράξεις δυνάμωναν σε κάθε βήμα· η μετακίνηση ήταν ανεπαίσθητη, μα αδιαμφισβήτητη.

Και τόσο, μα τόσο μακρινή.

Κανείς άλλος δε θα αισθανόταν τις δονήσεις, οι οποίες φούσκωναν σαν κύματα που έτρεχαν όλο και πιο γοργά.

Ήταν υπερβολικά προσπλωμένοι στη γιορτή τους.

Υπερβολικά παρασυρμένοι από το όνειρο της νίκης.

Υπερβολικά εύπιστοι.

Υπερβολικά τυφλοί.

Υπερβολικά αργά.

Η γη τραντάχτηκε ακόμα πιο δυνατά και οι πρώτες ρωγμές άρχισαν να σκίζουν τις πέτρες.

Εκείνοι το θέλουν αυτό.

ΕΝΑ

«ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΣΚΕΤΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ για την ασφάλεια!» γκρίνιαξε ο Σάντορ, έχοντας το μεγάλο γκρίζο χέρι του πάνω στο τεράστιο μαύρο σπαθί.

Η τσιριχτή φωνή του θύμιζε στη Σόφι περισσότερο ποντίκι που μιλάει παρά έναν φονικό σωματοφύλακα.

Από δίπλα τους πέρασε τρέχοντας μια παρέα ταλέντων και ο Σάντορ τράβηξε τη Σόφι πιο κοντά του, ενώ εκείνα χοροπηδούσαν γελώντας για να σκάσουν τις γεμάτες γλυκά φούσκες που αιωρούνταν κοντά στα αστραφτερά κρυστάλλινα δέντρα. Παιδιά τρεχοβολούσαν στο αίθριο που ήταν σπαρμένο με κομφετί, ενώ οι κεκριμπαρένιες και χρυσές στολές του Τρίτου Επιπέδου και οι κάπες τους ανέμιζαν, καθώς άρπαζαν λικουδιές, μπουκάλια με χυμό νοστιμόμουρων και γέμιζαν με δώρα τυλιγμένα με γιρλάντες τα μακριά λευκά καπέλα σκέψης, που κρέμονταν στο ντουλάπι του καθένα.

Η Γιορτή Εξαμήνου αποτελούσε παράδοση στην Ακαδημία Φόξφαϊρ – καμία σχέση με τον όλεθρο που φανταζόταν ο Σάντορ να παραμονεύει. Η Σόφι όμως καταλάβαινε την ανησυχία του.

Κάθε γονιός που τριγυρνούσε στις σημαιοστολισμένες αίθουσες.

Κάθε πρόσωπο που δεν αναγνώριζε.

Οποιοσδήποτε από αυτούς θα μπορούσε να είναι επαναστάτης.

Κακοποιός.

Εχθρός.

Ο Σάντορ είδε τη Σόφι να τραβά τις βλεφαρίδες της – εκείνη η νευρική της συνήθεια που είχε επανέλθει σε όλο της το μεγαλείο. «Τίποτα δεν πρόκειται να συμβεί» τη διαβεβαίωσε και της έβαλε μια τούφα από τα ξανθά μαλλιά της πίσω από το αυτί με αναπάντεχη τρυφερότητα για ένα πολεμοχαρές, δίμετρο γκόμπλιν.

Σίγουρα βοηθούσε που είχε και πάλι στο πλευρό της τον Σάντορ, ειδικά από τότε που λίγο έλειψε να τον χάσει στη μάχη του Έβερεστ. Και ο Σάντορ δεν ήταν πλέον το μοναδικό γκόμπλιν στο Φόξφαϊρ. Καθεμία από τις έξι πτέρυγες του κεντρικού κτιρίου είχε αποκτήσει τη δική της περίπολο, όπου δύο επιπλέον μοίρες φρουρούσαν τους γύρω χώρους.

Το Συμβούλιο είχε προσθέσει ασφάλεια παντού στις Χαμένες Πόλεις.

Ήταν αναγκασμένο να το κάνει.

Τα ογκρ εξακολουθούσαν να απειλούν με πόλεμο.

Και κατά τη διάρκεια των τριών εβδομάδων που είχαν

περάσει από την επιστροφή της Σόφι και των φίλων της από το κρησφύγετο του Μαύρου Κύκνου, οι Αθέατοι είχαν κάψει την κεντρική πύλη του Ασύλου και είχαν διαρρήξει το αρχείο καταγραφής στην Ατλαντίδα.

Η Σόφι μπορούσε να μαντέψει τι είχαν ελπίσει να πάρουν από το μυστικό καταφύγιο ζώων των ξωτικών – δε γνώριζαν προφανώς ότι η ίδια είχε πείσει το Συμβούλιο να αφήσει ελεύθερους τους πολύτιμους φτερωτούς μονόκερους. Αλλά η επίθεση στο αρχείο καταγραφής παρέμενε ένα μυστήριο. Οι Σύμβουλοι τηρούσαν ευλαβικά αρχεία για κάθε ξωτικό που είχε γεννηθεί ποτέ, και κανείς δεν της έλεγε αν είχαν τροποποιηθεί ή κλαπεί κάποιοι φάκελοι.

Μια φούσκα έσκασε στο κεφάλι της Σόφι και ο Σάντορ έπιασε το κουτί Πρατλ που αιωρούνταν μέσα.

«Αν θέλεις να τα φας αυτά, θα πρέπει πρώτα να τα ελέγξω» της είπε.

Η πλατιά, επίπεδη μύτη του Σάντορ δεν εντόπισε τοξίνες στο γλυκό με γεύση ξηρού καρπού, εκείνος όμως επέμενε να εξετάσει και την καρφίτσα πριν της τα δώσει. Κάθε κουτί Πρατλ είχε μέσα ένα ξεχωριστό συλλεκτικό αντικείμενο και ο Μαύρος Κύκνος τα είχε χρησιμοποιήσει στο παρελθόν για να στείλει μηνύματα στη Σόφι.

Έβγαλε το μικροσκοπικό βελούδινο πουγκί και η Σόφι έπιασε τον εαυτό της να σφίγγει το μενταγιόν με το φάρμακο για την αλλεργία. Είχε ακόμη περασμένη στο κορδόνι την καρφίτσα με τον ασπυμένιο κορυδαλλό της Σελήνης που της είχε δώσει η Κάλα – αναμνηστικό της φίλης που είχε χάσει και σύμβολο του ρόλου που έπρεπε να καταλάβει πώς να παίξει.

«Φαίνεται να είναι εντάξει» είπε ο Σάντορ και της έδωσε τη μικρή καρφίτσα μπούμπρι, ένα παράξενο μαύρο πτηνό με έντονα κίτρινα φτερά στην ουρά. «Δε φαντάζομαι να έχει κάποια ιδιαίτερη σημασία αυτό».

Ούτε η Σόφι μπορούσε να φανταστεί κάτι τέτοιο. Ειδικά από τη στιγμή που ο Μαύρος Κύκνος παρέμενε τόσο εκνευριστικά σιωπηλός.

Ούτε σημειώματα ούτε στοιχεία ούτε απαντήσεις στις σύντομες συναντήσεις τους.

Απ' ό,τι φαινόταν, «ανασυντάσσονταν». Και αργούσαν ενοχλητικά πολύ.

Τουλάχιστον το Συμβούλιο έκανε κάτι – έβαζε περιπολίες γκόμπλιν, προσπαθούσε να οργανώσει μία Σύνοδο Ειρήνης με τα ογκρ. Θα μπορούσε τουλάχιστον ο Μαύρος Κύκνος...

Για να είναι ειλικρινής, η Σόφι δεν ήξερε τι θα μπορούσαν να κάνουν.

Αυτό ήταν το πρόβλημα τώρα που ο φίλος της είχε περάσει στο στρατόπεδο του εχθρού.

«Να σε επιτέλους!» είπε μια γνώριμη φωνή πίσω της. «Είχα αρχίσει να πιστεύω πως μας παράτησες».

Αναγνώρισε αμέσως τη βαθιά, καθαρή προφορά. Κι όμως, τα πειραχτικά λόγια έκαναν τη Σόφι να εύχεται να γυρνούσε και να έβρισκε κάποιο άλλο αγόρι στη θέση του.

Ο Φιτζ έδειχνε χαριτωμένος όπως πάντα με την κόκκινη στολή του Πέμπτου Επιπέδου, αλλά το τέλειο χαμόγελό του δεν έφτανε μέχρι τα χαρακτηριστικά γαλαζοπράσινα μάτια του. Το πλήγμα των πρόσφατων αποκαλύψεων ήταν τεράστιο

για όλους τους φίλους της, για τον Φιτζ όμως ήταν ακόμα πιο βαρύ.

Τόσο ο αδερφός του όσο και ο καλύτερός του φίλος είχαν πάει με τους Αθέατους.

Η προδοσία του Άλβαρ είχε κάνει τον Φιτζ επιφυλακτικό – τον είχε κάνει να αμφισβητεί κάθε του ανάμνηση.

Η προδοσία του Κίφι όμως;

Δεν ήθελε να μιλήσει καν γι' αυτό – *καθόλου*.

Όχι πως η Σόφι είχε πολλές ευκαιρίες να το αναφέρει. Ελάχιστοι άνθρωποι γνώριζαν την αλήθεια. Οι υπόλοιποι είχαν πιστέψει το προσεχτικά κατασκευασμένο ψέμα του Μαύρου Κύκνου, νομίζοντας ότι ο Κίφι χρειαζόταν λίγο χρόνο μακριά για να θρηνήσει την εξαφάνιση της μητέρας του. Ούτε καν το Συμβούλιο δεν είχε ιδέα, και η Σόφι ήλπιζε να μην αλλάξει αυτό. Όσο λιγότερα ήξεραν όλοι τόσο πιο εύκολο θα ήταν για τον Κίφι να επιστρέψει.

Αν επέστρεφε.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Φιτζ και τότε η Σόφι συνειδητοποίησε πως είχε ξεχάσει να πει γεια. «Ελπίζω να μην ανησυχείς για τα διαγωνίσματα. Αποκλείεται να μην πέρασες».

«Δεν ξέρω...»

Παρόλο που η φωτογραφική της μνήμη *βοηθούσε* φυσικά, τελευταία δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί την ώρα των μαθημάτων. Στην πραγματικότητα, ούτε που είχε ασχοληθεί καθόλου με τις εξετάσεις του εξαμήνου. Δεν ήταν το ίδιο κορίτσι με την προηγούμενη χρονιά, που νόμιζε πως θα ερχόταν το τέλος του κόσμου έτσι και δεν τα κατάφερνε στο Φόξφαιρ. Την είχαν απαγάγει, την είχαν θεωρήσει νεκρή,

την είχαν αποβάλει από τις Χαμένες Πόλεις, είχε βοηθήσει να σταματήσει μια επιδημία που θα αφάνιζε ολόκληρο τον πληθυσμό των γνώνων. Μέχρι και στην πρωτεύουσα των ογκρ είχε μπει κρυφά και είχε συμβάλει στην καταστροφή της μισής τους πόλης – βασικός λόγος για τον οποίο το Συμβούλιο δυσκολευόταν τόσο στη διαπραγμάτευση μιας νέας συνθήκης μεταξύ ξωτικών και ογκρ.

«Χαλάρωσε» είπε ο Φιτζ, καθώς ο νους της κανόταν σε μια δίνη από εφιάλτες γεμάτους ογκρ με πρόσωπα μες στα εξογκώματα, να μαστίζουν τους αστραφτερούς δρόμους των ξωτικών. «Υποτίθεται ότι γιορτάζουμε».

Ηχούσε ψεύτικη η ανεμελιά του, αλλά η Σόφι ήξερε πως ο Φιτζ προσπαθούσε.

Αυτό έκαναν τώρα.

Προσπαθούσαν.

Περίμεναν.

Ήθπιζαν.

«Στάσου να πάρω το καπέλο σκέψης μου» του είπε και πήγε προς το ντουλάπι της. Το μακρύ, μαλακό καπέλο ήταν υποχρεωτικό στις εξετάσεις, σχεδιασμένο έτσι, ώστε να περιορίζει τους Τηλεπαθητικούς και να διατηρείται η ακεραιότητα των διαγωνισμάτων – όχι πως υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να περιορίσει τις ενισχυμένες ικανότητες της Σόφι. Μετά τις εξετάσεις όμως, τα καπέλα μετατρέπονταν σε σακούλες δώρων και τα γέμιζαν όλοι με λικουδιές, μπικλιμπίδια και θησαυρούς.

«Θα χρειαστεί να ελέγξω τα δώρα σου πριν τα ανοίξεις» προειδοποίησε ο Σάντορ και βοήθησε τη Σόφι να σκώσει το παραγεμισμένο της καπέλο.

«Τέλεια» είπε ο Φιτζ. «Εσύ στο μεταξύ μπορείς να ανοίξεις τα δικά μου».

Έβγαλε ένα μικρό κουτί από την τσέπη της κοντής κάπας του και το έδωσε στη Σόφι. Το ιριδίζον περιτύλιγμα είχε μικρές νιφάδες γαλαζοπράσινου γκλίτερ και το είχε δέσει με μία μεταξωτή γαλαζοπράσινη κορδέλα, κάτι που την έκανε να αναρωτηθεί αν είχε μαντέψει το αγαπημένο της χρώμα.

Ευχόταν πραγματικά να μην είχε μαντέψει και επειδή...

«Ελπίζω να τα πήγα καλύτερα από πέρσι» είπε ο Φιτζ. «Η Μπίανα έλεγε πως ήταν σκέτη αποτυχία το γριφοστιλό».

Το στιλό που έγραφε γρίφους, το οποίο της είχε κάνει δώρο την προηγούμενη φορά, ήταν κάπως απογοητευτικό, αλλά...

«Είμαι σίγουρη ότι θα το λατρέψω» τον διαβεβαίωσε η Σόφι. «Άλλωστε, το δικό μου δώρο είναι βαρετό».

Επειδή ο Σάντορ είχε δηλώσει ότι ήταν υπερβολικά ριψοκίνδυνη μια βόλτα για ψώνια στην Ατλαντίδα, η Σόφι είχε περάσει όλη την προηγούμενη μέρα φτιάχνοντας γλυκά για τους φίλους της.

Έδωσε στον Φιτζ ένα στρογγυλό ασημόχρωμο κουτί και εκείνος έβγαλε αμέσως το καπάκι.

«Αχνομέλες;» είπε εκείνος έκπληκτος, χαμογελώντας στ' αλήθεια για πρώτη φορά εδώ και μέρες.

Τα τυλιγμένα σε ασημόχαρτο γλυκά ήταν λες και κάποιος είχε παντρέψει μπράουνι με κάρκεϊκ και είχαν κάνει ένα μαστιχωτό, βουτυρένιο μωρό, με μια καραμέλα στο κέντρο για έκπληξη. Η θετή μητέρα της Σόφι, η Ένταλιν, της είχε

μάθει τη συνταγή και την είχε βοηθήσει να φτιάξει δύο συνδυασμούς γεύσεων.

«Πώς ήξερες ότι η σοκολάτα με μέντα είναι το αγαπημένο μου;» ρώτησε ο Φιτζ, ανοίγοντας το ασημένιο περιτύλιγμα και καταβροχθίζοντάς το ολόκληρο με μια μπουκιά.

«Δεν το ήξερα» παραδέχτηκε η Σόφι. «Γιατί διαφορετικά δε θα σου είχα βάλει κι αυτά με την καραμέλα βουτύρου».

«Κι αυτά δείχνουν φανταστικά» είπε κι ύστερα κοίταξε το δώρο της συνοφρυωμένος. «Δε θα το ανοίξεις;»

«Να μην περιμένω να είμαστε όλοι μαζί;»

«Μπα. Καλύτερα να είμαστε μόνο εμείς οι δύο».

Κάτι στον τρόπο που το είπε έκανε την καρδιά της να μπει σε λειτουργία φτερουγίσματος, παρόλο που ήξερε ότι δεν την έβλεπε έτσι ο Φιτζ. Από τον νου της περνούσαν γοργά δεκάδες θεωρίες, ενώ έσκιζε προσεκτικά το λαμπερό χαρτί. Καμία όμως δεν την προετοίμασε για...

«Δαχτυλίδια;»

«Μπαίνουν στους αντίχειρές σου» εξήγησε ο Φιτζ. «Είναι για Ομότυπους».

Δεν ήταν σίγουρη τι σχέση μπορεί να είχαν τα δαχτυλίδια για αντίχειρες με τον σπάνιο τηλεπαθητικό δεσμό τους. Παρατήρησε όμως ότι ο Φιτζ φορούσε τα ίδια ακριβώς στους δικούς του. Στην πατίνα του μετάλλου κάθε δαχτυλιδιού ήταν αποτυπωμένα αρχικά. *ΣΕΦ* στο δεξί – Σόφι Ελίζαμπεθ Φόστερ – και *ΦΕΒ* στο αριστερό.

«Φίτζροϊ Έιβερι Βάκερ».

«Το κανονικό σου όνομα είναι Φίτζροϊ;» απόρησε η Σόφι.

«Ναι. Ιδέα δεν έχω πώς ήρθε στους γονείς μου να με

βγάλουν έτσι. Αλλά δες αυτό. Προσπάθησε να ανοίξεις τη σκέψη σου σε μένα και μετά κάνε αυτό».

Ο Φιτζ άπλωσε τα χέρια με τις παλάμες προς τα πάνω και περίμενε να κάνει το ίδιο και εκείνη.

Μόλις το έκανε, από τα δαχτυλίδια αναδύθηκε μια ζεστασιά στο δέρμα της και τα χέρια τους ενώθηκαν απότομα σαν μαγνήτες.

«Είναι φτιαγμένα από ρουμινίτη» είπε ο Φιτζ «ο οποίος αντιδρά στη νοπτική ενέργεια. Δεν αλλάζει τίποτε, αλλά θα μας δείχνει πότε είναι συνδεδεμένος ο νους μας, και σκέφτηκα πως θα βοηθούσε να συγκεντρωθούμε και...» Η φωνή του έσβησε. «Τα σιχαίνεσαι, έτσι δεν είναι;»

«Όχι βέβαια!»

Για την ακρίβεια, της άρεσαν λίγο παραπάνω απ' όσο έπρεπε.

Προσπαθούσε απλώς να μην το δείξει.

Υπήρχαν πολλά παιδιά τριγύρω που τους κοιτούσαν.

Και ψιθύριζαν.

Και χαχάνιζαν.

Ο Φιτζ γύρισε τις παλάμες και τα δαχτυλίδια αποχωρίστηκαν. «Έπρεπε μάλλον να προτιμήσω το μενταγιόν που μου έδειξε η Μπίανα. Έχεις όμως τόσα μενταγιόν – και το τελευταίο που πήρες...»

Άφησε μισοτελειωμένη τη φράση του.

Θα έπρεπε να αναφέρει τον Κίφι αν το έκανε.

«Χαίρομαι που μου πήρες αυτά. Σοβαρά μιλάω. Είναι τα αγαπημένα μου» είπε και έδειξε τα αρχικά του.

Ο Φιτζ τής χάρισε άλλο ένα χαμόγελο και απομάκρυνε

τα σκούρα μαλλιά από το μέτωπό του. «Έλα, πάμε. Είμαι σίγουρος ότι ο Ντεξ και η Μπιάνα έχουν βαρεθεί να μας περιμένουν».

«Πού πήγε η Γκρίζελ;» ρώτησε ο Σάντορ όταν γύρισαν να φύγουν. «Υποτίθεται ότι πρέπει να βρίσκεται στο πλευρό σου».

«Εδώ είμαι» ακούστηκε μια βαθιά γυναικεία φωνή και ένα λυγερό γκρίζο γκόμπλιν με ολόσωμη εφαρμοστή φόρμα πρόβαλε από τις σκιές σαν να ήταν ένα μ' αυτές. Η σωματοφύλακας του Φιτζ ήταν εξίσου ψηλή με τον Σάντορ, αλλά πολύ πιο λεπτή και όσος όγκος τής έλειπε, τόση χάρη και ικανότητα να περνά απαρατήρητη διέθετε.

«Τ' ορκίζομαι» είπε χτυπώντας μαλακά τον Σάντορ στη μύτη. «Παραείναι εύκολο να σε γελάσω».

«Οποιοσδήποτε μπορεί να κρυφτεί μέσα σ' αυτό το χάος» είπε ξεφυσώντας ο Σάντορ. «Και δεν είναι ώρα για παιχνίδια τώρα!»

«Πάντα είναι ώρα για παιχνίδια». Η Γκρίζελ τίναξε τη μακριά αλογοουρά της με τρόπο που έμοιαζε σχεδόν με... Φλερτ ήταν τώρα αυτό;

Πρέπει να το παρατήρησε και ο Σάντορ, γιατί το γκρίζο δέρμα του πήρε μια ρόδινη απόχρωση. Ξερόβηξε και στράφηκε στη Σόφι. «Στην τραπεζαρία δε θα πηγαίναμε;»

Εκείνη ένευσε καταφατικά και ακολούθησε τον Φιτζ στους δαιδαλώδεις διαδρόμους, ενώ οι πολύχρωμοι κρυστάλλινοι τοίχοι λαμπύριζαν στην απογευματινή λιακάδα. Η τραπεζαρία ήταν στον δεύτερο όροφο της πεντάωροφης γυάλινης πυραμίδας του σχολείου, η οποία βρισκόταν στο

κέντρο του προαυλίου και ήταν πλαισιωμένα από το κυρίως κτίριο σε σχήμα πετάλου.

Στο μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής η Σόφι αναρωτιόταν πόση ώρα θα έπαιρνε στον Ντεξ να δει τα καινούρια αξεσουάρ της. Η απάντηση ήταν τρία δευτερόλεπτα – και άλλο ένα μέχρι να παρατηρήσει τα ίδια δαχτυλίδια στους αντίχειρες του Φιτζ.

Τα βιολετιά μάτια του μισόκλεισαν με καχυποψία, αλλά διατήρησε χαρωπό τον τόνο της φωνής του όταν είπε: «Μάλ-λον όλοι χαρίζουμε δαχτυλίδια φέτος».

Η Μπιάνα έτεινε το χέρι της για να δείξει στη Σόφι ένα δαχτυλίδι που φάνταζε γνώριμο – ίσως επειδή είχε κι εκείνη μία λιγότερο αστραφτερή, κάπως πιο στραβή και σίγουρα όχι τόσο ροζ εκδοχή του στο δικό της δάχτυλο.

«Έφτιαξα και για σένα ένα» είπε ο Ντεξ στον Φιτζ. «Είναι στο καπέλο σκέψης σου. Έχω και από ένα για τον Ταμ και τη Λιν, να τους τα δώσω όποτε τους ξαναδούμε. Έτσι θα έχουμε όλοι από ένα κουμπί πανικού – και πρόσθεσα πιο ισχυρές συσκευές εντοπισμού, για να μπορώ να εντοπίζω το σήμα ακόμα και αν δεν πατήσετε την πέτρα σας. Αν τυχόν συμβεί τίποτα περίεργο».

«Δεν είναι απαραίτητα τα τεχνοπαθητικά σου κόλπα» του είπε ο Σάντορ και έδειξε τους σωματοφύλακές τους – τέσσερα γκόμπλιν συνολικά.

«Δε βλάπτει όμως να έχουμε κι εναλλακτικό σχέδιο, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Μπιάνα, θαυμάζοντας το δαχτυλίδι της από άλλη γωνία. Η ροζ πέτρα ταίριαζε με την γκλίτερ σκιά που είχε βάλει στα γαλαζοπράσινα μάτια της και με το λιπ

γκλος που φορούσε στα χείλη της, τα οποία είχαν σχήμα καρδιάς. Θύμιζε στη Σόφι τις κούκλες με τις οποίες οι ανθρωπinoι γονείς της προσπαθούσαν να την πείσουν να παίξει όταν ήταν μικρή – πολύ όμορφη και στιλάτη για να είναι αληθινή.

«Ευχαριστώ και πάλι» είπε η Μπιάνα στον Ντεξ. «Δεν πρόκειται να το βγάλω ποτέ από πάνω μου!»

Τα μάγουλα του Ντεξ πήραν το ίδιο χρώμα με τα πυρρόξανθα μαλλιά του.

Η Σόφι χαμογέλασε. Χαιρόταν που έβλεπε τον Ντεξ και την Μπιάνα να τα πηγαίνουν τόσο καλά, ειδικά ύστερα από το μίσος που έτρεφε για τόσα χρόνια ο Ντεξ για τους Βάκερ. Συνήθιζε να αποκαλεί τον Φιτζ «Παιδί-θαύμα» και να λέει πως η θρυλική τους οικογένεια ήταν πολύ σνομπ και τέλεια.

Κανείς δεν πίστευε πια κάτι τέτοιο.

Στην πραγματικότητα, τα καπέλα σκέψης τόσο του Φιτζ όσο και της Μπιάνα έδειχναν πιο άδεια από την προηγούμενη χρονιά. Οι γονείς τους είχαν αποφασίσει να μην αφήσουν τον Μαύρο Κύκνο να καλύψει την εξαφάνιση του Άλβαρ, όπως είχε κάνει για τον Κίφι. Ο Άλβαρ έλεγε ψέματα για πάνω από δέκα χρόνια και χρησιμοποιούσε τη θέση του στην αριστοκρατία για να κατασκοπεύει τον πατέρα του και το Συμβούλιο, ενώ βοήθησε και στην απαγωγή της Σόφι και του Ντεξ. Δεν του άξιζε καμία προστασία, παρά την άδικη ντροπή που προκαλούσε όλο αυτό στην οικογένειά του.

Στο τραπέζι έπεσε μια αμήχανη σιωπή και η Σόφι προσπάθησε να μην κοιτάζει τις άδειες καρέκλες. Δεν έλειπε μόνο ο Κίφι αλλά και ο Τζένσι, που είχε προτιμήσει να καθίσει μαζί με τους παλιούς του φίλους. Είχε επιστρέψει στην παρέα του

τους μίνες που η Σόφι και οι υπόλοιποι είχαν περάσει με τον Μαύρο Κύκνο και έδειχνε απρόθυμος να ξαναγυρίσει, σαν να φοβόταν ότι θα τον εγκατέλειπαν ξανά. Και η Μαρέλα τούς απέφευγε, αν και δεν καθόταν ούτε στο τραπέζι της Στίνα Χεκς, όπως θα περίμενε η Σόφι. Η Μαρέλα καθόταν μόνη στην πιο απομακρυσμένη γωνιά, ενώ η Στίνα καθόταν με την πρόην κολλητή της Μπιάνα, τη Μαρούκα.

Η Στίνα είδε τη Σόφι να την παρακολουθεί και δεν της ανταπέδωσε το χαμόγελο, ούτε όμως την αγριοκοίταξε, όπως συνήθως. Απ' ό,τι φαινόταν, μέχρι εκεί έφτανε η καλοσύνη της Στίνα, τώρα που ο μπαμπάς της συνεργαζόταν με τον Μαύρο Κύκνο.

«Πάρε» είπε ο Ντεξ και άφησε ένα λευκό κουτί στα χέρια της Σόφι. «Το έφτιαξα για σένα – και συγγνώμη που δεν έχει περιτύλιγμα. Ο Ρεξ και η Μπεξ χάλασαν όλη την κορδέλα για να δέσουν τον Λεξ σε έναν πολυέλαιο».

Τα μικρά τρίδυμα αδέρφια του Ντεξ ήταν διαβόητοι σκανταλιάρηδες. Η Σόφι είχε την αίσθηση πως οι πιο δυνατές φωνές από την άλλη άκρη της τραπεζαρίας προέρχονταν από αυτά. Κι όταν άνοιξε το κουτί, περίμενε ότι θα έβρισκε άλλη μία Ντεξοποιημένη συσκευή. Το δώρο του όμως της θύμιζε πως ήταν και εκπληκτικός αλχημιστής.

«Μου έφτιαξες άρωμα Πανάκειας;» απόρησε και κούνησε το λεπτεπίλεπτο κρυστάλλινο μπουκάλι για να δει τα ροδο-μοβ-μπλε πέταλα να στροβιλίζονται στο παχύρρευστο, στραφταλιστό υγρό.

Γύρισε το πώμα και έκλεισε τα μάτια, εισπνέοντας βαθιά το πλούσιο, γλυκό άρωμα. Βρέθηκε μεμιάς πίσω στα λιβάδια

του Χείβενφιλντ, να στέκεται κάτω από τα λικνιστά κλαδιά του δέντρου της Κάλα. Η Πανάκεια μεγάλωνε μόνο όταν κάποιος γνώμος πρόσφερε τη ζωή του για να πάρει την τελική του μορφή ως δέντρο. Η Κάλα είχε θυσιαστεί για τον λαό της, για να δώσει με τους θεραπευτικούς ανθούς της τέλος στη θανατηφόρα επιδημία που είχαν εξαπολύσει τα ογκρ.

«Είμαι σίγουρος πως μυρίζεις συνεχώς τα λουλούδια της» είπε ο Ντεξ «αλλά ξέρω πόσο πολύ σου λείπει. Και μ' αυτό τον τρόπο, όταν φοράς το άρωμα, θα έχεις ένα μικρό κομμάτι της μαζί σου, όπου κι αν πας».

Η Σόφι, ανίκανη να αρθρώσει κουβέντα, άρπαξε τον Ντεξ και τον αγκάλιασε όσο πιο σφιχτά μπορούσε, ίσως όμως να το παράκανε λίγο. Όταν τον άφησε, ο Ντεξ είχε γίνει πιο κόκκινος κι από τη σχολική στολή του Φιτζ.

Οι πόρτες της τραπεζαρίας που άνοιξαν διάπλατα τους έσωσαν από την αμχανία.

Παρά την ηρεμία της μέχρι εκείνη τη στιγμή, οι παλάμες της Σόφι ιδρώσαν ενώ αναζητούσε μέσα στην κοσμοπλημύρα από γονείς τον Γκρέιντι και την Ένταλιν. Πρώτα εντόπισε τα ανακατωμένα ξανθά μαλλιά του Γκρέιντι, και μόλις τα γαλανά του μάτια στάθηκαν στα δικά της ένα τεράστιο χαμόγελο άνηψε στα σμιλεμένα χαρακτηριστικά του.

«Πέρασες με άριστα» φώναξε μαζί με την Ένταλιν, όταν η Σόφι έτρεξε να τους συναντήσει στην άλλη άκρη της αίθουσας.

Τύλιξε τα χέρια γύρω από τους γονείς της. «Ακόμα και τη Γλωσσολογία;»

Ήταν μακράν το πιο δύσκολο μάθημα για εκείνη. Ως Πο-

λύγλωσση μπορούσε να καταλαβαίνει αβίαστα άλλες γλώσσες, αλλά μετά το τέχνασμα που είχε χρησιμοποιήσει ο Κίφι αρνιόταν να εξασκηθεί στη μίμηση φωνών. Άλλωστε, η σχέση με τη Μέντορά της ήταν κάπως... μπερδεμένη. Η λαίδη Κέιντενς έτρεφε ιδιαίτερη συμπάθεια στα ογκρ και δε χάρηκε *καθόλου* όταν η Σόφι βοήθησε να πλημμυρίσει η πρωτεύουσά τους.

«Εκεί είχες τον πιο χαμηλό βαθμό» παραδέχτηκε η Ένταλιν, τινάζοντας από τα μάτια της μια τούφα από τα κυματιστά κεκριμπαρένια μαλλιά της. «Και πάλι όμως περνούσες με τη βαθμολογία σου».

«Και τον υψηλότερο βαθμό τον είχες στην επιβολή» πρόσθεσε ο Γκρέιντι. «Ο Σύμβουλος Μπρόντε είπε ότι ήσουν απίστευτα προσηλωμένη στα μαθήματά σας. Είπε μάλιστα ότι έχεις φτάσει στο ανώτερο επίπεδο εκπαίδευσής σου».

«Είναι κακό αυτό;» ρώτησε η Σόφι, που πρόσεξε το υψωμένο φρύδι του. Παρόλο που δεν της *άρεσε* να επιβάλλει πόνο, αυτή η ικανότητα της είχε σώσει τη ζωή. Και η εκπαίδευση της πρόσφερε τη δυνατότητα να μπορεί να κάνει *κάτι* για να είναι έτοιμη την επόμενη φορά που θα αντιμετώπιζε τους Αθέατους. «Θέλω να είμαι σίγουρη ότι μπορώ να αμυνθώ – και ξέρω ότι έχω τον Σάντορ. Ούτε κι εκείνος όμως είναι ανίκητος. Δεν είναι καλύτερα να είμαι προετοιμασμένη για τη χειρότερη περίπτωση;»

«*Είναι καλύτερα*» συμφώνησε ο Γκρέιντι. «Νομίζω όμως ότι θα πρέπει να μιλήσουμε αργότερα εμείς οι δυο. Εντάξει;»

Η Σόφι ένευσε απρόθυμα. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν άλλη μία διάλεξη τύπου «η μεγάλη δύναμη φέρνει

και μεγάλες ευθύνες». Παρ' όλα αυτά, ήταν σίγουρη πως δε θα την απέφευγε.

«Μήπως θέλετε να φύγουμε;» ρώτησε, αφού ήξερε ότι οι γονείς της δε συμπαθούσαν τα πλήθη. Πριν πάει να μείνει μαζί τους, ο Γκρέιντι και η Ένταλιν είχαν περάσει δεκαεξί χρόνια κρυμμένοι, θρηνώντας τον θάνατο της μοναχοκόρης τους. Η Τζολί είχε σκοτωθεί σε μια φωτιά, την οποία είχε βάλει, όπως είχαν πρόσφατα ανακαλύψει, ο αρραβωνιαστικός της, ο Μπραντ, κρυφός Πυροκινητικός και ηγέτης των Αθέατων.

«Είμαστε μια χαρά» τη διαβεβαίωσε ο Γκρέιντι και της έσφιξε το χέρι. «Άλλωστε, δεν μπορούμε να φύγουμε αν δεν κάνει την τελική του ανακοίνωση ο άρχοντας Λέτο».

Πρόφερε με πολλή άνεση το όνομα, χωρίς να τραυλίσει, όπως έκανε συνήθως η Σόφι. Τώρα που ήξερε τη μυστική του ταυτότητα, στο μυαλό της τον αποκαλούσε πάντα *κύριο Φορκλ*.

Η Σόφι έψαξε στην αίθουσα για τους φίλους της και τους βρήκε να χαμογελούν και να το γιορτάζουν. Ακόμα και ο Άλντεν με την Ντέλα –οι γονείς του Φιτζ και της Μπιάννα– έδειχναν περισσότερο χαρούμενοι απ' όσο είχε να τους δει βδομάδες τώρα. Πήγαινε να τους χαιρετήσει, όταν τα φώτα χαμήλωσαν και στους γυάλινους τοίχους απέναντι πρόβαλε το πρόσωπο του άρχοντα Λέτο.

«Εσείς τα παιδιά τα πήγατε εξαιρετικά στις εξετάσεις σας!» είπε, αρχίζοντας την ομιλία με την αγαπημένη του φράση.

Όσο κι αν η Σόφι κοιτούσε τα στιλπνά μαύρα μαλλιά και

τα έντονα χαρακτηριστικά του, δεν μπορούσε να διακρίνει πίσω τους το παραφουσκωμένο, ρυτιδιασμένο πρόσωπο του αρχηγού του Μαύρου Κύκνου. Κι όμως, είχε δει τη μεταμφίεση που αποκτούσε ο κύριος Φορκλ με τη βοήθεια των ποδόμουρων να χάνεται μπροστά στα ίδια της τα μάτια.

«Ξέρω ότι σ' αυτό το σημείο σάς ευχόμαστε συνήθως καλές διακοπές για τις επόμενες έξι εβδομάδες» συνέχισε ο άρχοντας Λέτο «αλλά εξαιτίας των πρόσφατων γεγονότων το Συμβούλιο αποφάσισε να γίνουν κάπως διαφορετικά τα πράγματα αυτή τη φορά. Δε θα μπω σε λεπτομέρειες – το Συμβούλιο θα στείλει επίσημες περγαμνές μετά το Σαββατοκύριακο. Ήθελα όμως να το αναφέρω για να είστε προετοιμασμένοι. Στο μεταξύ, απολαύστε την υπόλοιπη γιορτή. Και να θυμάστε, η αλλαγή μπορεί να επιφέρει δύναμη και έμπνευση, όταν αφήνουμε πίσω τις προκαταλήψεις».

Τα μουρμουρητά μετατράπηκαν σε βουητό μόλις έσβησε η εικόνα του, αφήνοντας τον καθένα να κάνει τις δικές του εικασίες.

«Έχεις ιδέα τι εννοεί;» ρώτησε ο Γκρέιντι τη Σόφι.

Εκείνη δεν ήξερε – και αυτό το έκανε ακόμα πιο εκνευριστικό. Έπειτα από τόσες συζητήσεις που είχε κάνει με τον Μαύρο Κύκνο, έπειτα από τόσα ατελείωτα παρακάλια να τη συμπεριλάβουν και να την εμπιστευτούν, εκείνοι εξακολουθούσαν να την κρατούν σε απόσταση.

«Όλοι πάνε στα σπίτια τους, απ' ό,τι φαίνεται» είπε ο Γκρέιντι και προσφέρθηκε να μαζέψει τα δώρα της Σόφι, μέχρι να επιστρέψει εκείνη το καπέλο σκέψης στο ντουλάπι της.

Το αίθριο ήταν άδειο όταν έφτασε εκεί η Σόφι – μόνο η

ίδια, ο Σάντορ και μερικές ξεχασμένες φούσκες με γλυκά υπήρχαν. Άφησε το καπέλο της στο μεσαίο ράφι του ντουλαπιού και ήταν έτοιμη να φύγει, όταν πρόσεξε έναν λευκό φάκελο με το γνώριμο καμπυλωτό μαύρο σύμβολο στο πάνω ράφι.

«Επιτέλους» ψιθύρισε και έσκισε το χοντρό χαρτί πάνω στο σύμβολο του κύκνου.

Μέσα βρήκε ένα σύντομο σημείωμα και ένα δώρο.

Πέρασε το μακρύ μενταγιόν στον λαιμό της, χωρίς να μπει στον κόπο να ασχοληθεί με το σχήμα λαιμού κύκνου που είχε ή το στρογγυλό γυαλί που ήταν τοποθετημένο στο κέντρο. Το ίδιο μονόκλ τής είχε δώσει ο Μαύρος Κύκνος όταν ορκίστηκε πίστη στο τάγμα τους και χαιρόταν τώρα που μπορούσε να αντικαταστήσει εκείνο που είχε καταστρέψει ο Μπραντ.

«Τι λέει το σημείωμα;» ρώτησε ο Σάντορ, θυμίζοντάς της ότι δεν μπορούσε πια να το σκάει για μυστικές αποστολές χωρίς εκείνον.

Του έδωσε το χαρτί, που ήταν πολύ πιο ξεκάθαρο από τα συνηθισμένα στοιχεία του Μαύρου Κύκνου:

Στο γραφείο του διευθυντή.

Τώρα.

Έλα μόνη.

«Δε μου αρέσει αυτό» μουρμούρισε ο Σάντορ.

«Ποτέ δε σου αρέσει».

Την ακολούθησε χωρίς να πει τίποτε άλλο, καθώς η Σόφι

κατευθυνόταν ξανά προς τη γυάλινη πυραμίδα. Είχε το βλέμμα της χαμηλωμένο όσο περπατούσε και ένιωσε ανακούφιση όταν έφτασε στην κορυφή χωρίς να συναντήσει τους φίλους της. Αν μάθαιναν για το σημείωμα, θα επέμεναν να πάνε κι εκείνοι μαζί της.

«Μπορείς να περάσεις, δεσποινίς Φόστερ» ακούστηκε η βαθιά φωνή του άρχοντα Λέτο πίσω από τη βαριά πόρτα, πριν καν προλάβει η Σόφι να χτυπήσει. «Θα ήθελα όμως να μείνει έξω ο Σάντορ να φυλάει σκοπός. Δεν πρέπει να ακούσει κανείς αυτή τη συζήτηση».

Ο στεναγμός του Σάντορ ακούστηκε σαν γρύλισμα. «Θα είμαι ακριβώς απ' έξω, κι αν μεταφερθείς χωρίς εμένα, θα υπάρξουν συνέπειες».

«Κλείσε την πόρτα πίσω σου» της είπε ο άρχοντας Λέτο όταν η Σόφι μπήκε μέσα, με τα λόγια του να αντηχούν στο γυάλινο γραφείο.

Από τα παράθυρα έμπαινε η απογευματινή λιακάδα, κάνοντας το τριγωνικό δωμάτιο εκτυφλωτικά φωτεινό. Οι επικλινείς γυάλινοι τοίχοι είχαν σε κάθε τζάμι καθρέφτη, απομεινάρι από την εποχή που η Σύμβουλος Αλίνα –η πιο αντιπαθητική, κατά τη γνώμη της Σόφι, Σύμβουλος– ήταν διευθύντρια του Φόξφαϊρ.

«Χαίρομαι που ήρθες» είπε ο άρχοντας Λέτο από την άλλη πλευρά του γραφείου, όπου καθόταν σε μια τεράστια πολυθρόνα, την οποία είχε στρέψει προς τα παράθυρα. Εκείνος ήταν κρυμμένος πίσω από τα αυτιά της πολυθρόνας. «Συγγνώμη που ήταν τόσο βιαστικό το σημείωμά μου. Θα φροντίσω την επόμενη φορά να έχει ομοιοκαταληξία».

Στις τελευταίες λέξεις η φωνή ακούστηκε πιο λεπτή και η Σόφι προσπαθούσε να καταλάβει γιατί, όταν η καρέκλα γύρισε αργά προς το μέρος της.

Αντί για το ξωτικό με τα σκούρα μαλλιά που περίμενε να δει, αντίκρισε ένα αγόρι ντυμένο στα μαύρα, με άψογα χτενισμένα ξανθά μαλλιά κι ένα διαβόητο ταλέντο στη μίμηση φωνών.

«Κίφι;» ψιθύρισε.

Εκείνος χαμογέλασε πονηρά. «Σου έλειψα;»

Η

Σόφι Φόστερ έχει γυρίσει στις Χαμένες Πόλεις – οι Χαμένες Πόλεις όμως έχουν αλλάξει. Η απειλή του πολέμου πλανιέται βαριά πάνω από τον λαμπερό της κόσμο. Και οι Αθέατοι προκαλούν χάος όπου μπορούν.

Τα όρια μεταξύ φίλων και εχθρών είναι πλέον δυσδιάκριτα, και η Σόφι δεν είναι σίγουρη ποιον ακριβώς μπορεί να εμπιστευτεί. Όταν όμως λαμβάνει την προειδοποίηση ότι τα επόμενα θύματα θα είναι τα πιο αγαπημένα της πρόσωπα, ξέρει ότι πρέπει να δράσει.

Ένα μυστηριώδες σύμβολο ίσως είναι το κλειδί – μόνο που δεν ξέρει τι σημαίνει. Κάθε καινούριο στοιχείο αποκαλύπτει ακόμα περισσότερες σκοτεινές ραδιουργίες. Ο Μαύρος Κύκνος δεν είναι ο μόνος που έχει το σχέδιό του. Έχουν και οι Αθέατοι τη δική τους Πρωτοβουλία και, αν δεν καταφέρει η Σόφι να τους εμποδίσει, μπορεί να βρουν τελικά τρόπο να την ελέγξουν.

**Στο συγκλονιστικό αυτό πέμπτο βιβλίο της σειράς
δοκιμάζονται φιλίες και ιδέες, με τους κακούς να αλλάζουν το παιχνίδι
σε κάτι που η Σόφι ίσως δεν έχει το ταλέντο να αντιμετωπίσει.**

**ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 7 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ!**

ISBN: 978-618-03-4095-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84095